

In Memoriam:

HALMOS IMRE GYULA

1959–1999

„Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást”

(Ján. 13.14)

Senki nem akarta elhinni, amikor futótűzként elterjedt a hír, hogy Imre örökre eltávozott közülünk. Döbbenetes csend, következtek a „miért”-ek? Végül mindannyiunknak tudomásul kellett venni a megváltoztathatlant.

Nehéz leírni minden dátumot, ami vele kapcsolatos, hiszen szinte minden „tegnap” történt. Nagyon fiatalon ment el.

1959. április 8-án született Székesfehérváron. 1977-ben ott érettségizett a József Attila Gimnáziumban, majd 1983-ban kitűnő eredménnyel diplomázott a Leningrádi Bányászati Egyetemen.

1983 szeptemberétől a Magyar Állami Eötvös Loránd Geofizikai Intézet dolgozója. Először a Földfizikai Osztályon, majd a Mélyfúrási Geofizikai Főosztályon dolgozik, eredményesen. 1988-ban már tudományos munkatárs, majd 1991 januárjától az ELGI Metrológiai Bázisának vezetője. Kitűnő kolléga, kitűnő kutató. Színvonalas kutatói munkájának eredményeképpen letette

névjegyét mind a karotázs módszer-, mind a karotázs műszerfejlesztés területén. Vonatkozik ez a nukleáris szondák egységes módszertani vizsgálatára, illetve a mérés-adatgyűjtő rendszer és kombinált szondák továbbfejlesztésére. E területeken jól ismerte a nemzetközi színvonalat, s mint tehetséges, igényes kutató számára ez volt a mérce.

Tele volt tervekkel, elgondolásokkal. Amit ő eltervezett, azt meg is valósította. Azaz még sem mindent. Túl korán ragadta el a halál, alig tett néhány lépést a 41. évében.

Hétfőn még egy remek szakmai sikerrel tarsolyában ragyogó szemmel, felszabadult, mosolygós arccal köszönt el. Kedden reggel rosszul lett, s 48 óra múlva, 1999. június 10-én örökre itt hagyta e világot, szeretteit, gyermekeit, a 6 éves Annát és a 11 éves Gyulát, feleségét, Klára asszonyt, szüleit; barátait, kollégáit, ismerőseit.

Szeretetre, tiszteletre méltó, korrekt és megbízható ember volt. Mindenkit becsült, szeretett, és ez kölcsönös volt..

Kedves Imre! Nem felejtünk el. Emléked nemcsak szívünkben, de alkotásaidban is sokáig élni fog.

Nyugodj békében!

Baráth István

ILLÉS GYÖRGY

1945-1999

Munkával, munkában eltöltött hosszú betegség után 1999. december 30-án elhunyt ILLÉS György geofizikus technikus.

Talán nem egészen szokványos a hírt tudató nyelvi fordulat, de legalább igaz.

Talán az sem egészen szokásos, hogy e hasábokon nemcsak tudományunk kimagasló művelőiről emlékezünk meg, de ismerjük el: a szép tudományos eredmények létrehozásában sohasem csak a nagynevű tudósok vesznek részt, hanem seregnyi ismeretlen segítők is, akik között nem mindig tizenkettő egy tucat, akik között egyesek életműve mással nem helyettesíthető mennyiségben és minőségben épül be abba, amit napi munkánkban használunk.

Gyuri is ilyen volt.

1945-ben Felsőgallán (ma Tatabánya része) született. A Szabó József Geológiai Szakközépiskolában érettségizett, utána rögtön a Magyar Állami Eötvös Loránd Geofizikai Intézetben kezdett dolgozni. Gravitációs mérésekkel foglalkozott, beleértve mindent, ami ahhoz kell, hogy a Bouguer-anomália értékek a mérnök urak asztalára kerülhessenek: kitűzött, szintezett, graviméteres észlelő volt, számolta a korrekciókat, az anomáliákat. Vezetett autót, terepi csoportot és gyakran főlsleges kimutatásokat... Az ELGI-vel megjárta Mongóliát és Iránt.

Szerette a terepi életet. Úgy, ahogy volt, vastagon. Mint oly sokan ezen a pályán.

A terepi életben a munkát, a teljesítményt is szerette.

Mint oly kevesen ezen a pályán...

Teste kevésbé szerette a terepi életet. Jókorá súlyfölsleget szedett össze, és az már menetrendszerűen vonta magával a szervi problémákat egészen az évezred (számára) utolsó szívrohamáig.

Ha teste tiltakozására utolsó 15 évében le is kellett

mondania a fergeteges terepi bulikról, a munka szeretete azért megmaradt. Sőt, mintha a munkával kárpótolta volna magát azokért az egyéb örömeikért is, amelyekben már nem lehetett része. 1991-től a terepi mérések az egyre csökkenő állami költségvetésből finanszírozhatatlanná váltak. Gyuri azonnal belevetette magát a számítógépes adatkezelésbe.

1993-ra, javarészt az ő adatrögzítő munkájának köszönhetően, elkészült az ELGI gravimetriai adatbázisa. 1993 végén játszódott le az ELGI nagy átalakulása; főosztálya a létszámcsökkentésnek azt az egyszerű módját választotta, hogy egy titkárnőt leszámítva kirúgott mindenkit, aki nem volt „tudományos” (ld. még: a mór megtette kötelességét...).

Aztán elég gyorsan kiderült, hogy a mórnak még bőven vannak teendői, így 1995-től Gyuri újra ELGI-s lehetett. Egyetlen munkahelyére másodszor is beléphetett. A billentyűzeten száguldozó ujjai nyomán országossá lett a gravimetriai adatbázis, feltöltődött a mágneses, sokasodtak a rögzített geoelektromos adatok, szakadozott, poros térképekből lett újra, és immár a digitális világvégeig használható geofizikai adat. Azt hiszem, mára jó páran vagyunk, akik valamennyi publikációnkba beírhatnánk: ez a munka nem készülhetett volna el, ha valamikor a kilencvenes években nem dolgozik mellettünk egy ILLÉS György nevű ember.

Karácsony és Szilveszter között húsz éve feldolgozatlanul felejtett gravitációs mérési pontok topográfiai korrekcióit számolgatta...

Marika, a felsége, és Zsolt és György fiai gyászolják.

Meg az egész szakma...

Álmomban láttam ott, ahol mostanában tartózkodik. MOLDOVA tollára illő, robusztus alakja alatt besüppedtek, nyikorogtak a felhők. EÖTVÖS éppen arra kérte, hogy az egebli pontok koordinátáit számítsa át Égi Sztereóra...

Kovácsvölgyi Sándor